

Goeden morgen, vrienden.

Op deze eerste Paasmorgen is het begrijpelijk, dat wij onze aandacht ook weer richten op het Paasgebeuren. Toch meen ik, dat wij voor deze groep wel afstand kunnen doen van al datgene, wat zo gebruikelijk is daarbij. De vorige jaren hebben wij ons aangepast bij datgene, wat men in de eerste plaats van ons verwachtte. Dit jaar willen wij trachten Pasen te belichten op onze eigen wijze. En dan grijpen wij onwillekeurig terug niet alleen naar de Evangeliën, maar ook naar oudere wijsheid en oudere profetieën.

Pasen is voor het Christendom natuurlijk Jezus' herrijzenis. Maar er is heel wat meer in de wereld gebeurd, dat ongeveer diezelfde betekenis had. Wij vinden in de leer van Atlantis o.m. de volgende zinsnede: "Wanneer de priester zich bewust is en keert tot het licht, zo sterft hij en sterft hij niet." En daar vinden wij dan een aantekening bij, een aantekening van procedure: "Wanneer een priester sterft, die bekend staat door zijn grote heiligheid, wordt het lichaam opgebaard op een hoge plaats. (Dus op een tempeltop, of bij voorkeur op een heuvel of berg.) Het lichaam rust hier en zal - het staat er uitdrukkelijk bij - na ongeveer 72 uren herleven. Wanneer het opstaat is het verboden om deze herrezene te benaderen. Het is verder verboden om hem aan te raken, voordat hijzelf de eerste aanraking aanbiedt."

U zult zeggen: Wat heeft dat nu met Pasen te maken? In die oude tijd waren er ook priesters, die zo dicht bij God stonden, die - wit-magiërs als zij waren - zo sterk één wisten te worden met de lichtende krachten, dat het hun mogelijk was op aarde te verschijnen en daar te werken. Van drie van hen is bekend, dat zij gedurende enkele jaren - dus niet slechts enkele dagen of maanden, maar gedurende enkele jaren - in de kloosters nog aanwezig waren op de bergen. Zij brachten gedurende deze tijd veelal bevestigingen omtrent orakels, hielden zich bezig a.h.w. met het bevestigen van de kracht der Witte Broederschap.

Wanneer zij heengingen - wederom een overeenkomst - verdwenen zij in een keten van licht. Dat doet ons weer denken aan b.v. het opvaren ten hemel van Elia, die dit doet in een vurig voertuig. Ook hier weer hetzelfde idee: licht. Wanneer wij over Jezus lezen, dan zien wij ook, hoe hij op de berg Thabor wordt verheerlijkt en gezien in een verblindend licht. Wanneer hij ten hemel vaart, geschiedt dit in een verblindend licht.

Er zijn nog meer van deze gevallen bekend, zij het dan ook niet binnen het Christendom. In de buurt van Allahabad is een monnik, die ter dood wordt veroordeeld. Maar wanneer hij ter dood is gebracht, staat hij op uit de dode, spreekt een banvloek uit en verdwijnt in licht. Later ziet men hem terugkeren daar, waar zijn leerlingen zijn en er wordt verteld, dat hij bijna 100 jaar regelmatig nog met zijn leerlingen contact had. Dat is dan uit een periode, die ongeveer 500 jaar na Christus' dood ligt.

Ik begin met U dit te vertellen om U duidelijk te maken, dat het verschijnsel op zichzelf niet eenmalig is. Het is in de geschiedenis van de wereld meer voorgekomen, zij het dan ook zeer zelden. De betekenis van Paasfeest mag dus nooit worden gezocht in het verschijnsel. De opstanding alleen is misschien een aardige aanleiding om te herdenken maar dat, wat er achter schuilt, is belangrijker.

Nu weten wij uit eigen ervaring, uit herinneringen, die wij hebben kunnen terugvinden, uit lessen, die wij hebben gekregen, betrekkelijk veel over al, wat hiermede in verband staat. Het zou mij onmogelijk zijn in de korte tijd van ongeveer 20 à 30 minuten U al deze punten afzonderlijk te belichten en hun bron te vermelden. Wat U hier dus krijgt voorgezet is een samenvoeging

van oude en nieuwe wijsheid, van geestelijk weten en lessen, die wij uit de hoogste geest mochten ontvangen.

De stof is onderdanig aan de geest. De geest is vrij, zolang zij het licht aanvaardt. Naarmate de geest verder doordringt in het licht, wordt haar wezen krachtiger, sterker en kan zij een meer omvattende uitdrukking geven aan haar wezen. Dit meer omvattend moet niet alleen worden gezien als meer omvattend in feiten of in begrip, maar ook in ruimte en in tijd.

Wanneer een wezen is gekomen tot het werkelijke licht, waaruit alle krachten kunnen worden geput, is het voor dit wezen niet meer mogelijk zich zonder meer (b.v. door reïncarnatie) in een stoffelijk voertuig te plaatsen. Wel bezit het alle krachten en mogelijkheden om de scheppingsgang, zoals die in den beginne door de Schepper werd volbracht, zelf te herhalen. Bij deze herhaling is een dergelijk wezen dan in staat om zich een lichaam op te bouwen, dat in uiterlijk en verschijnselen volledig gelijk is aan laag-stoffelijke voertuigen. Er kan gebruik gemaakt worden van een stoffelijk voertuig om dit te bereiken, maar dit stoffelijke voertuig zal dan moeten worden aangepast aan de werkelijke kwaliteiten van het wezen des lichts. Dit wezen des lichts bestrijkt een veel grotere oppervlakte, een veel grotere doorsnee in de tijd, dan in één lichaam stoffelijk uit te drukken is. Het lichaam echter, dat eenmaal is aangepast aan de geestelijke kwaliteiten - U zegt vaak aan het trillingsgetal van de hoge geest - is in staat om zich op elk punt in het gehele gebied, dat binnen het bewustzijn en weten valt van de lichtende geest, te materialiseren en op elk gewenst ogenblik. Het is niet meer onderdanig aan wetten van energie, als daar zijn zwaartekracht, dichtheid van materie, evenwicht, e.d. De compensatie voor elk verschijnsel, dat extreem lijkt, kan worden gevonden in het licht zelve, waarin die geest leeft.

Om tot een dergelijk bewustzijn te komen is het noodzakelijk, dat een geest een lange bewustwordingsgang doormaakt. Het is niet aanvaardbaar, dat in één enkel leven een geest werkelijk deze mogelijkheden voor zich realiseert. In de meeste gevallen gaan er vele levens aan vooraf. Ook in het geval van Jezus is het zeker, dat vóór zijn verschijnen in de vorm van Jezus, de Christusdrager, hij vele malen op aarde heeft geleefd en dat hij zijn bewustzijn ten dele op aarde heeft opgedaan. Daarnaast schijnt deze geest - zoals ook bij anderen steeds weer op de voorgrond treedt - ook op andere werelden te zijn geweest, in de stof zowel als in de geest en heeft voortdurend in al deze werelden gezocht naar de synthese tussen eigen wezen en goddelijke Kracht.

Dit laatste is het belangrijke punt: Een eenheid te verwerven tussen jezelf en het Goddelijke. Dit kunnen we nooit doen, wanneer wij beperkingen aanvaarden door te zeggen: "Dit ben ik." Jezus omgaat deze moeilijkheden door te zeggen: "Dit is de Vader. Dit is de Vader in mij." Anderen hebben daarvoor de uitdrukking gebruikt: "Want ziet, ik ben slechts een oog of een hand van de Algeest." Wederom anderen zeiden: "Ik ben deel van het Niets en geuit uit het Niets blijf ik toch nietig t.o.v. het Grote." Al deze uitdrukkingen brachten aan het "ik" de volledige onderwerping aan de Scheppende Macht. Die onderwerping is zeker geen slaafs volgen van al datgene, wat eventueel in wetten is vastgelegd. Het wezen van de Schepper is een liefdevolle kracht. Deze liefdevolle kracht is een (onverstaanbaar) wijze, maar boven de uiting staat het Wezen zelve. In het Wezen zelf bestaat er geen wet, daar alle wetten, uit het Wezen voortkomende, in het Wezen tegenover elkaar kunnen worden gesteld op een wijze, dat ze elkaar uitblussen of opheffen.

Degeen nu, die tot deze eenheid met God komt, is in staat alle wetten uit te schakelen. Want in hem - evenals in de Schepper Zelve - bestaat het volledige evenwicht van krachten, waardoor het mogelijk is elk verschijnsel te veroorzaken door eigen wil en elk verschijnsel terug te dwingen in het Niet, eveneens door de eigen wil daar tegenover te stellen.

U zult begrijpen, dat op deze stellingen een reeks van filosofische

beschouwingen zijn opgebouwd. Voor zover dit op aarde is gebeurd, is dit van betrekkelijk weinig belang. Waar het echter in de hogere sferen is gebeurd, wordt het moeilijk deze weer te geven. Wanneer ik toch tracht dit te doen, is dit dan wel in de allereerste plaats om U althans enigszins een beeld te geven van de werkelijke betekenis, die een Paasgebeuren kan hebben.

God is een uiting, die wij niet geheel kunnen bevatten. Maar wel kunnen wij delen van die uiting voor onszelf verwerken. Achter alle uitingen schuilt het wezen Gods zelve. Het is voor ons moeilijk om de uitingen te verwerpen. Toch is dit in vele gevallen nodig. Er mag voor ons geen enkele wet bestaan, dan alleen de wet van God, zoals wij Hem erkennen. Er mag in ons geen enkel wantrouwen of ongeloof zijn. Wij moeten aanvaarden, dat al wat noodzakelijk is onmiddellijk gerealiseerd kan worden. Komen wij in een dergelijke toestand van absoluut vertrouwen, dan is ons wezen niet slechts in harmonie met de beperkte wereld, die wijzelf kennen, maar met de oneindigheid, waarvan zij deel uitmaakt. Er ontstaan dan - ook voor ons - reeksen van verschijnselen, die onverklaarbaar zijn. En wij zullen belevingen doormaken, die niet in harmonie zijn met ons eigen weten. Indien wij dit alles kunnen ondergaan zonder verwerpen, indien wij dat alles kunnen aanvaarden, dan treedt een totale eenheid op met God.

Er kan niet worden gezegd, dat Jezus God is, maar wel, dat God volledig in Jezus is. Hetzelfde zou kunnen worden gezegd van een ieder, die in staat is zich op gelijke wijze aan God te geven. Deze eenheid sluit niet uit, dat het deel Gods, dat wij te allen tijde waren, zijn eigen taak op aarde voortzet. Het sluit niet uit, dat wij in bepaalde werelden of sferen in verschijning treden en daarin werkzaamheden verrichten. Maar er bestaat voor ons geen enkele wet, die ons beperkt. Zo is het ons mogelijk om b.v. zoals Jezus doet regelmatig op aarde terug te keren in een stoffelijke en voertuiglijke vorm en toch - zelfs indien wij in de beperking van de stof verkeren - volledig bewust te blijven van het Groot-Goddelijke. Er is niets, dat ons beroeven kan. Onze wil kunnen wij in alle schepping opleggen aan datgene, wat minder bewust is dan wijzelf. Wonderen zijn voor ons geen wonderen meer, omdat de wetten, die wij in onszelf dragen, elke toepassing van elke wens mogelijk maken.

Men spreekt nu heel vaak over deze eenheid met God als het goede. Uit onze ervaringen blijkt, dat dit niet juist is. Datgene, wat goed wordt genoemd, is een relatieve waardering van waarden op een wereld. Daar hebben wij niet veel aan. Wij moeten een absolute objectiviteit vinden en die kunnen wij alleen vinden daar, waar je buiten een wereld staat. En dan blijkt - en hier knoop ik dus aan bij datgene, wat ons wordt geleerd - dan blijkt, dat goed en kwaad in feite niet bestaan. Zij zijn slechts begrenzingen van het bewustzijn en als zodanig bepalend voor de wijze, waarop wij ons binnen de cosmos van God bewust kunnen worden.

Zonder kennis van goed en kwaad te zijn, één te zijn met God, doet denken aan de paradijstoestand. Immers wordt ook niet gezegd van Adam en ook later van Eva, dat zij wandelden met God en zich niet bewust waren van goed en kwaad, totdat zij aten van de boom der kennis? Deze toestand schijnt dus wederom te ontstaan, wanneer wij een dergelijke hoogte van geestelijk zijn bereiken. De geesten, die dan werken in stoffelijke of minder stoffelijke vorm van uit een dergelijk bewustzijn, zullen te allen tijde de wil van de Schepper - dus de volmaaktheid van de schepping - uitdrukken. Zij zijn niet in staat om selectief op te treden t.o.v. wat mensen goed of kwaad noemen. Hun werken en streven moet bepaald worden door de kracht, die in het Goddelijke de sterkste is.

Aan de hand van vele ervaringen komen zelfs de hoogsten onder onze leraren er toe hier te spreken van liefde; of - in andere gevallen - te spreken van eenheid. God is één met alle dingen. Degeen, die tot God is ingegaan, is evenzeer één met alle dingen. Zo zal het voortdurende streven zijn van al, wat op deze wijze van uit het Goddelijke wordt geuit, om het geheel der schepping volledig en bewust in contact te brengen met het Goddelijke. De betekenis van Pasen, het feest der herrijzenis, dat gij heden viert, moet

dan ook o.i. als volgt worden geïnterpreteerd:

Het is mogelijk voor de beperkte en kleine geest, die deel uitmaakt van de schepping, zich bewust te worden van de Schepper en de wil en het weten des Scheppers uit te drukken binnen eigen wezen. Wie zo herrezen is, is verbonden met het totaal der schepping, kennende alle plaatsen, alle tijden, kennende alle sferen en alle mogelijkheden. Uit dit weten zullen deze krachten terugkeren tot de beperking, waaruit zij voortkwamen, zoekende overal waar hun dit mogelijk is, het evenwicht, het contact met het Goddelijke te scheppen. Voor de onvolmaakte is het goed te weten, dat krachten, die één zijn met de Volmaaktheid, ook met hem/met haar medewerken, met hem/met haar medestreven en zo trachten hen op te heffen tot een zuiverder inzicht en een beter weten.

Ik heb U dit naar voren gebracht in de hoop, dat U het nader wilt beschouwen. Het klinkt wat nuchter en heeft weinig in zich van de jubelende Paas- en lentezangen, die men misschien van ons zou verwachten op een morgen als deze. Maar U zult aan de andere kant ook willen begrijpen, dat wij juist hier minder dan ooit concessies kunnen doen. Het belangrijke van Pasen kan nooit liggen in een opstanding uit de doden, want er bestaat geen dood. Het kan nooit liggen in het wederkeren van het licht, want het licht is altijd rond ons. De betekenis van het Paasfeest kan alleen liggen in datgene, wat één wezen bereikt; in datgene, wat één wezen ervaart en beleeft; in het feit, dat één wezen - tot eenheid met zijn Schepper gekomen - toch ook één kan zijn met ons. Dit is het belangrijke punt.

Er is nergens een scheiding of grens te vinden, die ons van God verwijderd houdt, behalve de grenzen, die wijzelf trekken. Er is nergens en nimmer een hinderpaal gevonden, die een wezen, dat bewustzijn kent, terughoudt van het ervaren van God behalve in zijn eigen persoonlijkheid, door zijn eigen wezen gecreëerd. Zo wil ik dan de Paasgedachte voor U samenvatten in de volgende woorden:

Alle leven zal herrijzen - niet uit de dood, maar uit het onbewustzijn. Al wat streeft, al wat wil heeft en kracht zal tot eenheid komen met het Goddelijke en van uit het Goddelijke de goddelijke wil dienen in het geheel der schepping. Er zijn geen verworpenen dan zij, die zichzelf verwerpen door God te ontkennen. Zij, die het leven en de Schepper aanvaarden, trachtend voortdurend het goede te vinden en het goede te doen volgens eigen bewustzijn, zoekende de wil van de Schepper in alle dingen, zij zullen de kracht van de Schepper vinden als onmiddellijke band tussen hun wezen en de Oneindigheid. In deze band zullen zij herboren worden en zullen zij herrijzen in bewustzijn, in wezen meester over datgene, waaraan zij tot op dat ogenblik gebonden waren.

Overweegt U dit. Bezieet U dit als een andere, maar daarom nog niet nieuwe Paasboodschap. Dan laat ik nu gaarne het woord aan andere sprekers, die zich misschien iets meer aan de traditie houden. Goeden morgen.

- - - - -

Goeden morgen, vrienden.

Weet U, dit is nu eigenlijk zo'n beetje, alsof U naar adem hebt zitten happen. Zo iets van: Wat bedoelen zij daar nu eigenlijk mee? Per slot van rekening is Pasen toch iets, dat gepaard moet gaan met zo bont mogelijk gekleurde eieren, donzige kuikentjes en de eerste tekenen van de lente? Kijkt U maar naar buiten, de eerste tekenen zijn er wel. Je voelt er wel niet te veel van, maar zij zijn er dan toch. Maar....het Paasfeest, het herrijzenisfeest van Jezus, dat hebben ze juist in deze tijd gezet. Het is helemaal niet zeker, dat hij in deze tijd werkelijk herrezen is. Deze dag is willekeurig genomen. Dat is gedaan om het idee van het komende licht, van de lente (dus de heidense lentefeesten) in te voegen in het Christendom. Dat kun je per slot van rekening de Christenen (vooral de eerste Christe-

nen) niet kwalijk nemen. Want als een mens gelegenheid heeft om ergens feest te vieren en dan zo mogelijk nog op staatskosten (zoals dat vroeger was), dan zal hij zeker niet geneigd zijn om dat feest nu plotseling prijs te geven en in boetvaardigheid rustig zijn wegen gaan, totdat er toevallig eens een ander christelijk feest komt. Vandaar dat we moeten beginnen met te zeggen, dat de overeenkomst tussen de lente en het Paasgebeuren berust op - laten we zeggen - toevalligheden, die door de menselijke usance werden bepaald.

Daarnaast krijgen we natuurlijk toch al gauw weer het beeld van Pasen in de traditionele zin. Want onverschillig op welke tijd het gevierd wordt, de inhoud van het Paasgebeuren blijft toch zo'n beetje gelijk. En nu zijn er zo bepaalde punten, die je er dan onmiddellijk kunt uitvissen.

Laten we nu eens die Paasmorgen nemen. In de eerste plaats de doodschrik van degenen, die nooit hadden verwacht, dat Jezus werkelijk zou herrijzen. De verblinde Romeinen, Pilatus, die in zijn slaaprok de rapporten staat aan te horen en de hogepriesters, die in hun wanhoop aanklachten gaan indienen tegen Pilatus, want die had er zelf bovenop moeten gaan zitten, dan was dit vast en zeker niet gebeurd. Het begint dus met een menselijk oproer en vol van menselijke verwarring. Het verschijnsel is er wel geweest, maar niemand weet eigenlijk waarover het gaat. Wat dat betreft lijkt het dus heel veel op bepaalde verschijnselen in de moderne politiek. Je zou kunnen zeggen: Dat is de wereld nog niet uitgegaan, dat leeft nog steeds.

Dan gaan we verder kijken: Wat is er naast die verwarring? Naast die grote verwarring, die dan bijna een gehele stad in beroering zet, hebben wij dan te maken met het innige verdriet van een betrekkelijk kleine groep. Laten we nu eens zeggen, dat het tienduizend mensen zijn, die aan die beroering enigszins deel hebben en dat er misschien 500 zijn (en dan schat ik het hoog), die voortdurend nog lijden, omdat Jezus dood is. Leed, droefenis. Maar op zichzelf bereiken deze twee dingen niets. Jezus' opstanding begint in feite pas, wanneer een paar vrouwen de moed vinden om naar dat graf te gaan.

Daar is moed voor nodig. Laten we eerlijk zijn. Stel U voor, dat - een gek voorbeeld misschien - dat Mussert hier ergens begraven zou liggen en dat één van U daarheen zou gaan, kort nadat hij gefusilleerd was en daar eerbewijzen zou gaan brengen. Dan zult U wel begrijpen, dat U als politiek niet aanvaardbaar onmiddellijk verwijderd zou worden. Per slot van rekening: Jezus was ook een opstandige figuur. Een figuur, die niet paste in de staat.

Het zij verre van mij om hier een vergelijking te trekken tussen Mussert en Jezus, dat ligt veel te ver uit elkaar. Maar het gaat alleen om het beeld. Jezus was een rebel, een opstandeling, die ter dood was veroordeeld, omdat de kerk en de staat hem absoluut niet lustten. Omdat ze dodelijk benauwd waren voor zijn volgelingen en de invloed, die ze onder het volk hadden gekregen.

Nu gaan die vrouwen daar naartoe. In hun leed blijven zij niet, zoals de rest (de heren, zullen wij maar zeggen) ergens achter gesloten luiken zitten bibberen met grote tranen in hun ogen. Neen, zij voelen een noodzaak: Hier moet Jezus - al is hij duizendmaal gekruisigd - geëerd worden. Ze hebben hem al in dat graf weten te smokkelen - dat is al een heel mooie prestatie - maar nu moet er nog meer zijn. Hij moet gezalfd worden, hij moet overgaan als de beste van de besten, want hij was hun vriend, hij was hun meester. En zo nemen zij het risico en daar gaan ze (Johannes was er ook bij) naar die hof, waar Jezus begraven ligt. En pas wanneer dat gebeurt - let wel! - wordt Jezus' herrijzenis werkelijkheid voor de Christenheid.

Dan geloven ze het nog niet eens helemaal. Ze komen daar binnen en zien het graf leeg. Denken ze nu aan een wonder? Het zijn toch mensen, die met Jezus hebben rondgetrokken, jarenlang, die overal wonderen hebben gezien. O, neen. Een wonder? "Ach, ze hebben het lichaam van de Heer gestolen." Ik kan het hun niet kwalijk nemen, dat ze dat denken, want die Farizeeën en die Schriftgeleerden waren nergens te goed voor. Zo voelen ze dat aan. Dan zijn ze erg bedroefd, omdat ze hadden gedacht, dat ze door het lichaam van Jezus nog een band met hem hadden. En nu is dat weggefallen.

En dan? Ja, dan krijgen we het verhaal van Maria Magdalena, die in de tuin staat en tranen met tuiten huilt. Dat is heel wat, want het was een harde dame. We zouden hier zeggen, het was een demi-mondaine van een heel grote importantie. Iemand, die heus wel weet wat leven is. Maar dit, dit gaat haar te ver. Ze heeft alles opzij gegooid om Jezus te volgen en nu is Jezus ook nog weg. Ze had zo graag voor een laatste keer dat lichaam nog gezalfd, nog even laten zien, dat hij toch haar Meester blijft. En dan ziet ze daar ineens iemand staan, die zegt: "Vrouw, wat weent gij?"

Nu ja, U begrijpt wel, die hele wereld zag ze als vijandig, daar voelde ze helemaal niets voor en we kunnen ons best voorstellen, dat het eerste antwoord een beetje snibbig was. Zo iets van: "Ja, ze hebben het lijk van mijn Heer gestolen." Niet met de sonoriteit en de verdrietigheid, waarmee dat wordt uitgebeeld. Want ze was niet alleen verdrietig, ze was een beetje nijdig ook. Dat kunt U toch wel begrijpen? En dan, eindelijk het moment, dat deze z.g. tuinman herkend wordt. Op het ogenblik dat de mens even zijn eigen besognes achterlaat en kijktja, dan is Jezus er.

Maar Jezus moet nog ingaan tot het huis zijns Vaders. Dat zegt hij uitdrukkelijk. Dus wat doet Maria? Die pakt de rokken bij elkaar, zet het op een hollen en komt daar bij de anderen binnen stormen: "De Heer is opgestaan!"

De Heer opgestaan? Hij heeft het nu wel gezegd, maar zou het nu wel waar zijn? Zou er geen truc achterzitten? Zouden ze ons niet in een valstrik willen lokken? Per slot van rekening de apostelen zijn maar mensen en ze geloven wel erg in hun Meester, maar ze houden ook van hun hachje. Dat komt wel meer voor.

Dan gaan ze kijken en nog eens kijken. En omdat ze nu hun beslotenheid verbreken, horen ze de geruchten uit de stad. En dan...ja, de Heer is opgestaan. Waar zou hij zijn? Maar Jezus voelt er niets voor om daar ineens bij zo'n stelletje half hysterische leerlingen binnen te stappen. Die lui zijn uit hun lood geslagen en Jezus zelf moet zijn nieuw voertuig, zijn omgebouwde lichaam nog gaan proberen. Hij moet weten, of alles in orde is.

Nu is er nooit precies verteld, waarom de Emmausgangers naar Emmaus gingen. Maar je kunt het op je vingers natellen. Jeruzalem, vol met fanatici, dat was voor sommigen van die leerlingen veel te gevaarlijk. En ze gingen er rustig vandoor. Ze lieten de apostelen en de rest van de leerlingen alleen zitten. Ze zeiden: "We gaan naar het platteland. Daar zitten we veiliger."

Daar komt een vreemdeling en die loopt met hen mee. Ja, wanneer je geen achterdocht wilt wekken, moet je een dergelijk gezelschap aanvaarden. Maar geloof mij, die lui voelden zich helemaal niet happy, die voelden zich helemaal niet prettig. Waarom loopt er een vreemdeling mee? Wat moet je nu zeggen? Ja, maak dan in 's hemelsnaam maar een praatje. O, gelukkig, hij heeft het wel over de gebeurtenissen van de laatste tijd, maar hij schijnt toch niet vijandig te zijn tegenover Jezus.

Het is Jezus zelf, maar ze zien het niet. Ze zijn veel te bang, dat er consequenties verbonden zijn aan hun toebehoren, enz. En dan eindelijk, wanneer ze eten en drinken, probeert Jezus nog even de mogelijkheid: Kan ik geen schade aanrichten in de stof? Zou ik niet te sterk van lichtende kracht zijn? En hij breekt het brood en hij reikt hun de wijn. En dan herkennen ze hem. Meester! Dan gaat Jezus rustig weg en zegt alleen maar: "Zeg tegen de anderen, dat de zaak in orde is. Dat ik ben opgestaan."

U zult U afvragen: Waarom moeten ze dat gaan zeggen? Dat heeft Maria Magdalena al gedaan. Het ging ook niet om die leerlingen. Die kregen die boodschap toch wel. Het ging om die Emmausgangers zelf. Jezus heeft eens een keer een gelijkenis verteld van de goede herder, die zijn kudde achterlaat om een verdoold schaap te zoeken. En deze twee stonden aardig op het punt om te verdolen. Daarom stuurt Jezus hen terug naar de eigenlijke groep der leerlingen. Daarom zegt hij hun terug te gaan en te bevestigen, dat zij hem hebben gezien. Voor hem is het helemaal niet nodig. Hij kan bewijzen bij de vleet geven, wanneer hij dat nu wil. Maar die twee mensen moeten terug

naar die gemeenschap. Daar horen ze thuis. En zo zien we alweer, dat Jezus' eerste handeling op Pasen is het troosten van een bedroefde vrouw, Maria Magdalena en het voor henzelf behoeden van Emmausgangers, een paar leerlingen. Het is eigenlijk wel typisch, wanneer je het zo bekijkt.

Zo staan we dan met alle dramatiek van Pasen, zoals dat tegenwoordig is, met galmende klokken, met vreugdige mensen, met feestaanbiedingen en misschien nog met een extra paashaas of rollade in de pan. Maar Jezus? Die schijnt zich helemaal niet zo druk erom te maken. Men zou zeggen: Het is voor hem eigenlijk doodnormaal, dat hij terugkomt. Hij moet natuurlijk even kijken, of de zaak wel klopt en dan gaat hij rustig zijn gang. Hij onderbreekt niet eens zijn vorige bestaan, zijn leven. Gij zult zeggen: "Nu komt hij toch verheerlijkt terug; nu moet het toch een ander zijn geworden." Neen, hij is precies zichzelf. Wat deed hij vroeger? Wanneer hij doodmoe en bek-af was, ging hij nog een zieke genezen, wanneer het nodig was. Wanneer hijzelf het heus niet zo prettig had, had hij nog een troostwoord voor anderen. En wanneer iemand gevaar liep om al te gekke dingen te doen, dan was Jezus bij de hand om hem zoveel mogelijk toch nog op het rechte pad te houden. En diezelfde Jezus blijft. Hij is herrezen. Hij blijft precies zichzelf. En wanneer dat allemaal in orde is, wanneer hij het ergste a.h.w. heeft voorkomen, wanneer hij het leed van Maria Magdalena heeft gestild, van Maria, wanneer hij de onzekerheid van de grootste twijfelaars onder zijn leerlingen a.h.w. een klein beetje heeft verminderd, dan gaat hij naar die plek, waar al die heren nog rustig zitten te bibberen en te debatteren, wat er nu eigenlijk het geval zal zijn, als Jezus is opgestaan. Want onder ons gezegd en gezwezen: ze vertrouwen de zaak nog voor geen cent.

Dat is net zo als hier de mensen onder elkaar. Wanneer je zegt: "Mens, ik geef je hier een garantiebewijs, dat er na de dood een leven bestaat; en wanneer je nu een klein beetje bewust bent van dat andere leven, een beetje streeft naar het goede, dan is daar een gelukkige wereld," dan zeggen ze: "Ja, je kunt mij wel een garantiebewijs geven en het mij wel komen vertellen, maar wie bewijst me dat? Breng me er eerst maar eens heen." En wanneer je dan zegt: "Goed, ga dan maar," dan zeggen ze: "Je kunt me nog wel meer vertellen." Precies zo met de apostelen. Ze zitten allemaal te praten van: "Als het eens waar zou zijn. Maar ja, kunnen we het nu wel geloven? En zou het geen valstrik zijn? Als het een valstrik is, moeten we erg voorzichtig zijn. Jongens, balken voor de deuren, ramen dicht, luiken ervoor, opdat vooral niemand hoort, dat we praten; opdat niemand weet, dat we hier zijn. Het is gevaarlijk."

Dan krijgt Jezus eigenlijk een beetje medelijden met hen en voor ze weten, waar hij vandaan komt, want de deuren en ramen zijn op slot, staat Jezus daar. Het is eigenlijk typisch. Ze staan hem te bekijken en vallen bijna van hun stokje. "Heer! De Meester! Gij zijt herrezen!" Dan had Jezus wel kunnen zeggen: "Ja, hoor eens, schaapskoppen, dat heb ik jullie toch verteld, dat heb ik jullie toch beloofd. Ik heb beloofd, dat ik in jullie midden zou blijven." Maar dat doet Jezus niet. Hij troost hen. Hij zegt hun, dat hij is teruggekomen. Hij zegt, dat God goed is en God liefde is. En hij gaat weer, want hij heeft meer te doen. Tot op dat ogenblik had hij één wereld, maar nu heeft hij er meer. Werelden van duister en van licht, waar zij evenzeer behoefte hebben aan zijn kracht en zijn wezen.

Dan krijgen de apostelen praatjes. Het is heel typisch, dat - wanneer ze dan eindelijk zekerheid hebben en heus niet door hun eigen verdiensten - ze dan beginnen op te scheppen. En de Christenen lopen dan ineens weer brutaal door de stad heen, want Jezus is herrezen. Nu is het gekke, dat wanneer Jezus ten slotte ten hemel vaart, zij onmiddellijk weer in zak en as zitten. En dat er een Pinkstergebeuren voor nodig is om hen weer een heel klein beetje bij hun tremontane te brengen, hen weer een klein beetje bewust te maken.

Nu heb ik dit verhaal zo verteld en dan zegt U waarschijnlijk: "Wat moet ik daarmee aan? Het is n.l. zo iets gewoons." Dat zeiden die apostelen ook toen Jezus dood was. "O, Heer, wat moeten wij daarmee aan?" Toen zij hoorden

dat hij was opgestaan: "Tjonge, tjonge, zou het geen valstrik zijn?"

Weet U, we kunnen de conclusies, die wij t.o.v. de apostelen trekken, heel rustig op de mensheid toepassen. De Christenen geloven allemaal, dat Jezus herrezen is en ze vertellen allemaal, dat ze geloven, dat elk woord, dat over hem geschreven staat, ook waar is. Nu heeft Jezus gezegd: "Waar enigen in mijn naam vergaderd zijn, ben ik in hun midden." En ik zou zo denken, dat al die Christenen toch wel behoefte hebben aan de steun van Jezus in hun raadsvergaderingen, in hun senaatsbijeenkomsten, enz. Maar....daar denken ze niet aan. De mensen geloven allemaal in Gods liefde en goedheid, dat zeggen ze. Net als die apostelen. Die geloofden allemaal in Jezus. Maar toen ze hoorden, dat hij was opgestaan, gingen ze nog extra de deuren grendelen. Het gaat hier op de wereld precies zo. De mensen hebben geloof, ze hebben vertrouwen. Ze vertrouwen in Jezus, ze vertrouwen in God, ze vertrouwen in de geest. En als puntje bij paaltje komt, wat doen ze? Dragen ze dat vertrouwen uit? Aanvaarden ze die krachten dan zo maar? Ze gooien veel liever de deur op slot. Je zou niet kunnen weten, het zou eens mis kunnen gaan.

Diezelfde Jezus komt bij ons ook wel. Bij U ook. Misschien hebt U hem wel een keer gezien. U weet het natuurlijk niet, want de ene keer is het een ventje met een bolhoed en het andere moment een gebaarde jongeling, die er tamelijk modern uitziet. Een volgend ogenblik is het een oudere heer. Jezus spreekt met vele stemmen en heeft veel aangezichten. Jezus komt U overal tegemoet, God komt U overal tegemoet, de geest komt U overal tegemoet. Maar Jezus kan toch niet bedelen, dat men zijn gaven aanvaardt. De geest kan toch niet gaan smeken om een vertrouwen, dat men zegt te geven en toch terughoudt?

Pasen is eigenlijk niets anders dan een lesje aan ons: Dat we over het algemeen een heel grote mond hebben, als het over geestelijke zaken gaat; maar dat we de moed niet hebben de consequenties te aanvaarden van wat wij geloven. Dat we de moed niet hebben om eerlijk te zijn en te zeggen: "of wij geloven er geen jota van of we accepteren." Pasen zegt ons: Jezus is herrezen. En de hele wereld van het Christendom viert het en men roept het elkaar overal toe: "De Heer is herrezen, halleluja!" Maar hoevelen zijn er, die het vertrouwen hebben om te zeggen: "Hij is opgestaan ook voor mij. Hij is teruggekeerd in deze wereld om mij te helpen." Om te zeggen: "Jezus, hier, ik heb Uw hulp nodig. Kom en help mij." Pasen zegt: Mens, vertrouw een klein beetje op God, vertrouw een beetje op de geest. Spreek niet zoveel over je geloof, maar beleef het. Heb de moed om te gaan, zelfs wanneer het je lijkt, dat het heiligste, dat je kent, dood en begraven ligt. Heb de moed om - zoals die vrouwen hebben gedaan en zoals Johannes deed - ondanks alle gevaar, dat er schijnt te dreigen, er heen te gaan. En gij zult vinden, dat het herrezen is, dat het leeft. Je zou je er nog over kunnen opwinden ook. En daaruit blijkt wel, dat we nog een eind achter staan bij Jezus. Want die heeft zich helemaal niet opgewonden over alle mistrouwen. Die heeft zich helemaal niet opgewonden over het feit, dat zijn leerlingen i.p.v. vreugdig te zeggen: "Ziet, de Heer is herrezen. Laat ons gaan en zijn leer verkondigen, zoals hij ons heeft gezegd, want hij zal ons bijstaan," daar eenvoudig achter slot en grendel bleven zitten. Jezus had de liefde, die zó groot is, dat ze zelfs geen verwijten meer maakt. Die hebben wij natuurlijk nog niet. Maar we kunnen voor onszelf toch wel zeggen: Wanneer die grote liefde er is, wanneer die kracht van het herrijzen, die eenheid met God mogelijk is voor een schepsel als Jezus, dat zegt ons te zullen helpen en met ons te zijn door alle dagen heen, waarover zouden wij ons dan zorgen maken? Laten we dan maar rustig vertrouwen, dat hij - ja, meer nog - dat Godzelve in de vorm misschien van Jezus of van een ander, die we niet kennen, ons zal helpen en bijstaan door alle dingen heen, door alle tijden heen." Voor ons is het vandaag of morgen ook Pasen. Dan herrijzen we ook. Dan laten we ook Calvariën achter ons met alle zorgen en alle ellende. Dan keren we terug, lichtend, één met God. En wanneer je dat verhaal van Pasen nu kunt zien - niet als een ver wonder, maar als een natuurlijke reportage, waarbij je kunt zeggen: "Hé, die stomiteiten haal ik ook uit; maar dat was de werkelijkheid en dat is voor mij ook waar" - dan kom je een eind verder. Prettige Paasdagen.